

ПІВ'ЯБЛУКА

ІНШІ
ПІВ'ЯБЛУКА

УДК 821.161.2-31

В 25

Галина Вдовиченко

В 25 Пів'яблука. Інші пів'яблука [Текст] : роман / Галина Вдовиченко. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2019. — 472 с.

ISBN 978-617-679-660-2

«Пів'яблука. Інші пів'яблука» — історія жіночої дружби, що дозволить читачеві поглянути на звичні речі по-новому, оповідь про долі чотирьох подруг — таких різних, але однаково близьких. Одного разу вони знаходять незвичайний сувенір. Те, що спершу здавалося просто цікавою іграшкою, починає у дивовижний спосіб змінювати життя жінок, виконуючи найпотаємніші бажання кожної з них... Знахідка стане початком нових пригод, вона покаже, чого насправді бажають подруги. Хто зміг створити цей шедевр? І чому майстер Пінзель, найзагадковіший галицький скульптор XVIII століття, що далі помітніше впливає на тих, хто живе у XXI столітті? Дізнайтесь усі таємниці, прочитавши цю чудову книжку. Романи «Пів'яблука» та «Інші пів'яблука», з якими свого часу дебютувала Галина Вдовиченко, — вперше під однією обкладинкою, у новій авторській редакції.

УДК 821.161.2-31

© Галина Вдовиченко, текст, 2007, 2013
© Тетяна Омельченко, обкладинка, 2019
© Видавництво Старого Лева, 2019

ISBN 978-617-679-660-2

Усі права застережено

ПІВ'ЯБЛУКА

ІНШІ

ПІВ'ЯБЛУКА

ГАЛИНА
ВДОВИЧЕНКО

Львів
Видавництво Старого Лева
2019

ПІВ'ЯБЛУКА

Магда. «Зубрівка»

День народження Магда святкувала вдома у Зубрі, поблизу Львова. Так було упродовж багатьох років. Якось, щоправда, жартома запропонувала подругам: «А може, зберемося у “Вероніці” чи “Куполі”...». Дівчата купилися на провокацію, сприйнявши все за чисту монету: «Та ти що?! Щоб ми на твій день народження у ресторані збиралися?.. Нашу “Зубрівку” не зрадімо!».

«Зубрівкою» вони називали дім Магди та Ігоря — віллу із вдачею яскравої особистості. Колись це був дачний будинок — звичайнісінька «коробка», збудована під лісом. Куричі купили її задешево, на квартиру тоді не вистачало, а жити не було де.

За кілька років приміське село фактично перетворилось у мікрорайон міста, сюди почали ходити міські маршрутки, поруч із сільськими хатами постали вілли грошовитих містян, які вже мали квартири у Львові в престижних «австрійських» та «польських» будинках.

Ніхто свого часу не розумів, для чого інженерові-поліграфісту Ігорю Куричу (з його скромними фінансовими можливостями) витрачатися на придбання сусідніх садово-городніх ділянок зі шпаківнями-халупками без води та газу. Ще

й брати під ці дешеві й безглузді оборудки позики в банку. Однак настали часи, коли попит на землю поблизу Львова підскочив догори. Ігор Курич вигідно продав одну ділянку, іншу здав в оренду. Розрахувався за банківські позики і знову вклав гроші — тепер уже в земельні ділянки в Карпатах зі старими порожніми хатками із забитими дошками вікнами. А решту грошей витратив на добудову та внутрішнє облаштування свого будиночка в Зубрі.

«Зубрівка» збільшилася на мансарду на другому поверсі, ще й на три прибудови — простору вітальню з кухонним апендиксом, широку веранду та господарську частину з кількох кімнاتок-комірчин. Грядки з картоплею і морквою перетворилися на газони, квітники та доріжки, викладені пласким річковим каменем. Звичайний дачний паркан-сітка сховався за густим живоплотом, а кущі бузку та жасмину розрослися у справжнісінькі хащі — ні в кого не піднімалася рука обчімхати густе й розлоге віття пахучих корчів.

Несподівано Курич відкрив у собі талант дизайнера меблів. Видовбав чудернацький столик з перевернутого догори дригом пенька, що його викорчував на ділянці. Зашліфував краї, покрити поверхню лаком й кілька вечорів сідав навпроти, трохи на відстані — милувався роботою. І наче мішок розв'язався: накупив теслярських інструментів, спеціалізованих журналів, познайомився з майстрами-дереворобами і що далі, то з більшою впевненістю, із подиву гідним задоволенням віддавався новій пристрасі, опановуючи таємниці роботи з деревом.

У хаті одне за одним з'явилися крісла, що немов вистрибували зі сторінок дитячих казок про трьох ведмедів чи дванадцять братів-лебедів та їхню сестру Елізу. Перше крісло, подібне до трону, Ігор назвав «Хазяйка» та подарував Магді

на річницю весілля. Відтоді кожне його творіння отримувало ім'я. Магда приходила в майстерню, спостерігала за чоловіковою роботою, говорила: «Це крісло нагадує мені Шерхана з “Мауглі”...». Або: «Якісь двійнята у тебе виходять. Цей стільчик – наче хлопець, а цей – як дівчина. Немов Кай і Герда...».

З часом у хаті Куричів оселилися крісла «Шерхан», «Герда», «Кай», «Чугайстер», «Вікінг»... Сусід-художник розповів Ігореві, що спілка народних майстрів готується до виставки і запрошує до участі не лише спілчан. Курич зважився показати знавцям останні роботи: чотири масивні крісла з високими спинками та різьбленими бильцями. Кожне вирізнялося серед братів якоюсь деталлю, а всі разом називалися «Хто в домі господар».

Стільці Курича стали подією на виставці. Про автора та його роботи писали газети, з журналу сучасних інтер'єрів приїжджали робити фотосесію. Після цього пішли замовлення – майстрові пропонували грубі гроші, аби мати на своїх віллах ексклюзивне крісло-трон господаря дому. Ігор від нових можливостей не відмовлявся, однак вніс відчутні поправки в організацію праці: тепер він робив ескізи майбутніх меблів і тримав процес під авторським наглядом, а умільці-ремісники втілювали його задум.

Якщо дизайном дому переймався перш за все Ігор – під його орудою авторські меблі впевнено витісняли промислову штамповку, то в облаштуванні садиби головною була Магда. Купувала на гуртівнях паростки кліматису та зимолості, виплітала для них хмизняково-дротяні драбинки, рівняла садовим сікачем розрослий живопліт. Власноруч місила розчин бетону, не чекаючи, поки чоловік звільниться й допоможе. Примітивним знаряддям – старою шуфлею та

іржавою сапкою. Їй це подобалося. Старанно відмірювала на кожні три відра піску відро цементу, поступово підливаючи до суміші воду. Працювала, аж поки не виклала з цементу та каменю, привезеного з берега Стрия, невелику декоративну фортецю – вигадливої форми лавку на п'ять різнорівневих сидінь. Для кавування з друзями. Усе на обійсті «Зубрівки» вона робила з думками про те, що тут радітимуть життю рідні та друзі: їстимуть яблука, зриваючи їх просто з дерев, дурітимуть під музику на танцмайданчику біля криниці, смажитимуть м'ясо на «шашличному полі»...

Гостювання в «Зубрівці» було явищем звичним й бажаним, мансарда з гостьовою кімнатою приймали тимчасових мешканців коли завгодно.

Цього разу до дня народження господині підготували не лише горішню кімнату – окрім батьків Магди, які приїхали з Ужгорода на тиждень, заночувати в «Зубрівці» за потреби могли й усі інші гості: Галя з чоловіком, Луїза, Ірина...

Першою приїхала Луїза на своєму «Шеві», волошковому «Шевроле Лачетті». Віртуозно запаркувалася, пискнула сигналізацією і ось вона вже на веранді, тримає в руках пакунок у бордово-сріблястих смужках. Завмерла на порозі, грайливо зафіксувавши трисекундною паузою ефектність картини: сяюча усмішка, скромна сіра сукня, дорогі бордові туфлі, смугастий подарунок тон у тон...

Досконалій упаковці судилося коротке існування – під двома парами нетерплячих жіночих рук вона миттєво перетворилася на строкатий мотлох.

— Здуріти!

Магда тримала в руках довгу сорочку з грубого рядна. Давня вишивка дрібним густим хрестиком вкривала мало не піврукава, ще й вузькою смужкою охоплювала зап'ястя.